

אכתקוים פרות

„חיכיתי מספיק, וגם את צריך להעני.
את רוצה להביט בתקרה ולראות?...“
ולא רק זה. יש לי הרגשה שתצטרכי
גם לטפס עליה בקרוב. בתנאי שהיית בת
25,20, כמובן.

בחור נהדר

הוא בחור צנוע ושקט, אומר על עצמו
(1283/8), השוקד, לדבריו, על יצירה אמנר-
תית ארוכה-ארוכה-ארוכה-ארוכה... רק שהוא זקוק ל-
מורה, כמון בדיוק.

הצעה חדשה

חשתי את עצמי גדולה וחשוכה נורא כשהווג הנשוי
(1283/9) הואיל לפנות אלי. תארו לכם:
„מורך מיועד אמנם לבודדים, אולם אנו זוג נשוי,
הגרים בארץ-עקבא, ליד קיסריה, ומוכנים להכיר עוד זוגות
המעוניינים לבקר האחד את השני, ולבלות מחוץ למקומם
בסופי שבוע — אז גם אנו פונים אליך.“
„כרגע נוכל להיות יותר מארחים מאשר אורחים, משום

משברים מדיניים

שימו לב (1283/10):
לבת זוגתי: המודה, חדאי רצוני שתהיי, ויותר מזה:
שאפשר יהיה להחליף עמך מלי ם על משברים מדיניים
ותיאטרון. בקשר אלי: אני חייל עם עבר של 20 אביבים.
ובפי ההברה: אתה קטן, אתה ממור, מה תגידי אתי?

כמה שהזמנים השתנו. פעם היו מכירים לי אחת עם
תסרוקת. היום מכירים לי תסרוקת עם אחת.

לבעליו בלבד

קשה לי, באופן מיוחד, לשאת את השתעבדותו הבזויה
של הגבר הישראלי לאשתו. הגיע הזמן, דומני, לעשות
משהו בנידון. לחנך את הגברו בפעם שעברה הוגשו לו,
מעל גבי המדור, תשע עשרה דרכים שימושיות לחזור
הביתה אחרי חצות, בלי לקבל על הראש מהאשה. הפעם
ישא השיעור את הכותרת הבאנאלית משוה:

איך מתנשקים

כשם שחשוב לדעת איך לנשק, חשוב לדעת מתי וחשוב
יותר — מתי לא. ובכן, ברנע שאתה מרגיש שאשתך
מרשה לך יותר מדי, נקוט את הצעדים הבאים:

הנשיקה המזוהמת

למשך ימים אחדים הונח לגמרי את הפעולה הזאת. אם
האשה הורגלה לה, היא עלולה, מתוך נוהג בלבד, להעמיד
את עצמה מולך במצב של נישוק — שפתיים משורבבות,
ראש מטה אחורה, פנים מלאי הבעה. התנצל לפניה מיד:
„מצטער, רינה. אני לא רוצה להדביק אותך בנוזלת הזאת.“
„לא ידעתי בכלל שאתה מצוננת!“
„היית יודעת, בובה, לו נישקת אותי.“
בהזדמנות הבאה, שעות ספורות לאחר מכן, תן לה
תירוץ שונה. זה חשוב.

הנשיקה האוטומאטית

זו כמעט אינה שייכת למושג נשיקה, והיא מתבצעת על
הלחי או המצח, אם כי מומחה אמיתי יכול לבצע אותה
ישר על השפתיים. מובן שהיא חייבת להיות מהירה, יבשה
וחסרת-רגש. ישנה גם נשיקה קצה-האף. גם היא מהירה,
אולם סומנת בחובה סיכויים להתפייסות, מה שבהחלט לא
רצוי.

הנשיקה בהיסחיה-הרעת

נשק אותה כמעט בלהט, ואז בבת-אחת הפסק, ושב
לכתוב משהו ליד השולחן.
„מה אתה כותב?“
„אוה, כלום.“
„תגידי, נו, באמת.“
„שום דבר, באמת, כלום.“
(עזוב את השולחן וחזור אליה) „אז איפה היינו?“
או, למשל, באמצע החיבוק הלוהט, נסה לזמזם משהו —
באדישות.
„מה אתה מזמזמ?“
„את השריקה שלנו.“
„זאת לא השריקה שלנו, עמוס!“
„לא?“
(הפסק לזמזם והמשך לעסוק במה שהיית עוסק.)

נשיקה-הבוקר המושהית

שבועות מספר של טיפול הולם יקצצו לה את הכנפיים.
אם היא עשייה, כמובן, מהחומר הנכון. במקרה זה, היא
נדיב. חזור את המצב לקדמותו. מוטב לעשות זאת בצורה
דראמטית, כמו שיטת נשיקת הבוקר המושהית:
צא לעבודה כמה דקות יותר מוקדם, עשה סיבוב קצר,
ואז חזור במרוצה הביתה.
„שכחת משהו?“
„בטח ששכחתי. הנה!“
נשק אותה ברעש, אולם אל תגויס. הפעולה הזאת היא
אפקטיבית ביותר רק אם הונחת אותה קודם לכן למשך
עשרה בקרים. אחר צא לעבודה. היא תחכה לשובך חסרת-
סבלנות.

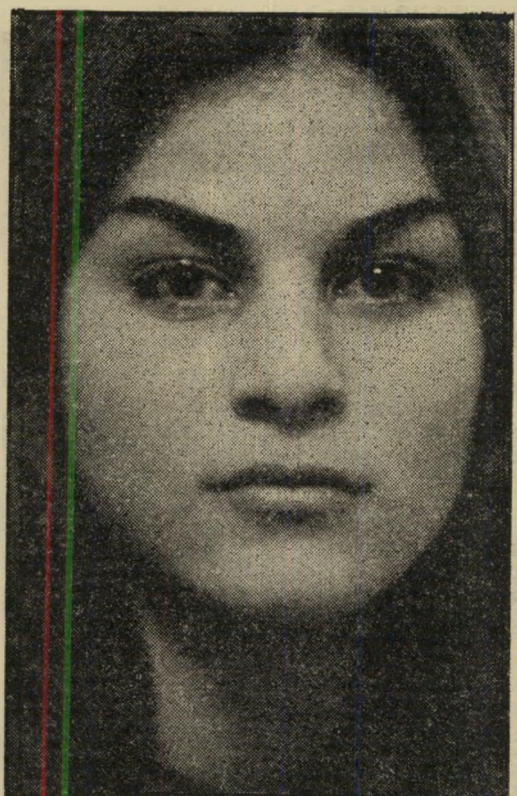
הנשיקה בעת הצפייה

זו למעשה הקודמת, אבל בגירסה אחרת. העמד פנים
שאתה עומד לנשקה. הרכן לאט את ראשך לעומתה, ואז,
ברגע ששפתך כמעט נוגעות בה, התפרץ בצחוק. לא גט
במיוחד.
„אוה, נזכרתי, אני מוכרח לספר לך מה שקרה היום
במשדר.“
ספר לה. כשסוף-סוף תנשק אותה, היא תעריך זאת
כפליים.

נשיקת האש

המכניקה שלה פשוטה לגמרי. אתה יכול לעשות ככל
העולה על רוחך, אבל עשה זאת לא ט.
אפשר להוסיף אחר-כך נימה נעריה, כגון: „בחי, אמא,
זה היה חזק!“
האם עליך לנשק את ידה?
בהחלט לא. נשיקת היד הוא נכס בלעדי של יחידתך.

נערת השבוע

דווקא לא קוראים לה רותי, נורית, ציפי. אלא — דליה.
דליה תרעמי, אם זה מעניין את מישהו. בשבילי היא יכולה
בשקט להיות גם שוש, ונאוה, דפנה, ואלפי צבריות בנות
17.
ביוזך מלא רז היא תגלה לכם שהחיים נורא משכו אותה,
אחרי עממי תל-נורדוי. כך שהיא הלכה לקיבוץ דורות,
והיתה שם כוח שנה שלמה, אבל לא סיימה, כי נרשמה
לפקידות — אלפא — שלא סיימה, כי התחילה לעבוד
במשרד, אותו עזבה תיכף, כי הציעו לה תפקיד חשוב
בסרט: טטאטיסית בחבורה שכזאת. עובדהו
רק שיום אחד נישג אליה רוני המאפר, והציע לה
להיות העוזרת שלו. ואחר-כך היא כבר היתה מוכרחה,
ונכנסה לסיפוח חן של פלסטר, ויצאה כזאת חתיכה,
שתיכף הציעו לה לעשות צילומים לקריסטל מיקס. אבל
היא עוד רוצה לפתח את הקול, כי יש לה קול. גם
עיניים חומות, שיער חום, גבות חומות ושפתיים טבעיות.
ומתנגדת באופן עקרוני להיות דומה למישהי. כי היא
רוצה להיות פרטונאליטי, כמו בלינדה לי או דליה לביא,
שקצת דומות לה. לכן היא משתדלת לא להתחשב בדעת
הקהל, ולא תצבע אף פעם בלבונד, כי יביטו עליה. ואלה
בינתיים תוכניותיה לעתיד, בערך.

שאנו הורים לשני ילדים קטנים. כטוחני שימצאו מועמדים
כאלה.
מה דעתכם?

כדי פרצוף

(1283/4):
„למען האמת, זה זמן רב שאני קוראת את מדורך. עתים
משעשע, עתים פחות, אך בסיכום נחמד מאוד...“
באמת?
ככל וזאת, מי שחש צורך רוחני לכתוב לה, שיהיה רק
בן 25-30.
פרצוף לא חשוב.

בעצמך רב וביגון קודר השלמתי ביום מר אחד עם זה,
שלעולם לא אמצא את האומץ להסתתף בצעדה. אני
מקבלת רגלים נפוחות רק מהחשבה. לכן זרקתי הכל
הצידה בשביל שלוש הצועדות — חנה, שרה, ויפה מתל-
אביב — ששלחו את מכתבן ממשי לפני שעת האפט.
(1283/1) משתתפות בצעדת-ארבעת-הימים זו הפעם השנייה.
וכשאני מתארת לי אותן עכשיו קרובת לירושלים, שור-
פות, שדופות, חרוכות, נפוחות, מיובלות — אז באמת,
כל הכבוד.
בהזדמנות חגיגית זאת הרשו לי לשתות לכבודכן כוס
מים קרים, ישר מהפריג'יזר. והופה —
„היי, אתם המעוניינים לכתוב לנו, עליכם להיות משוח-
רים מצה"ל, בעלי השכלה, נחמדים, וחברגמים. אם אתם
משתתפים בצעדה, לא תחננו את הצטרפו אלינו.“
הצועדים! תוכלו לזהות את יפה, שרה וחנה, לפי סימן
ההיכר החיצוני שמסרו לי: הן חובבות כדורגל.

רכב פומפוני

השלישיות האלה כבר עולות לי על העצבים. הן (1283/2)
מתל-אביב „משתגעות נורא להכיר שלושה צברים גבוהים,
בגיל 25, בעלי השכלה ורכב. אנו מבקשות תמונה.“
של מה, אם מותר לדעת?

קצרה, דוגרי, ועניין

ישנו כאן סטודנט ישראלי, הנמק בפלאצות של רומא.
איך לי רשות להתערב. בכל זאת, ראי, הוזהרת!!!
„אם מי שרוצה לכתוב אלי היא קיבוצניקית, השונאת
להצטבע עבור גברים סנוביים, האהבת יופי טבעי בלבד,
כבר עברה את ה-23 השנים הראשונות, אוהבת רק מוזיקה
עממית או בידור קל, או מוזיקה סאלונית, או שלושתם
יהודי, יודעת בדיוק מה היא מחפשת בחיים, ושינאת
ויכוחיסקר, פילוסופיים על, עניינים שברומו של עולם,
וחושבת רק על, קצרה, דוגרי, ולעניין — אוי...“
אולי את כואת במקרה? כן? כן?
אוי, מתרה בך הסטודנט מרומא, שלא תעזי לענות לה.
בכלל (1283/3) אומר בהמון טאקט, מוטב שתבלעי את
העץ שלך. את לא באה בחשבון. את הסיוט האיום ביותר
שרדף אותו אי-פעם.
מה את רוצה ממני, הוזהרת, לא?

דווקא נורמליים

לא חסר לך כלום בבית. מה מריץ אותך בכל זאת
לחנות לקנות, לבזבז? חשבת פנסו מישהו, שעשה את
המחקר החברתי הזה, מצא שאת רצה מפני ש-
(א) בעלך אוסר עליך לקנות, (ב) הבגד ירזה אותך, (ג)
זה מפאריס, (ד) השכנים שלך אינם יכולים להרשות זאת
לעצמם, (ה) לאף אחד אין כוח, (ו) לכל אחד יש זאת, (ז)
זה שונה, (ח) טתם, ככה. אסורי?

דווקא נורמליים

הן לא טיפשי-עשרה, הן סופר-טיפשי-עשרה. „אנחנו לא
מצעות כמו ב.ב. או מ.מ. או פ.פ. או ק.ק.“ לוחשות לתוך
אוזני השתיים (1283/5), הממשיכות ללא בושה ב.אבל אנחנו
באמת נחמדות. כך אומרים אחרים, ואם תשאלו לדעתנו,
אזי נאמר בגילוי-לב שאנו יותר מזה... עם המון נדיבות
ורוחב-לב, תכונות צנועות בימים טרופים אלה...
„מה שאנחנו רוצות, זה כמובן בחורים, חברה לעניין,
מסביר את עצמו הצמד החכם, החותם: „בעלות העיניים
הירוקות והשיער החיים“. הן שונאות נורא זקנים, ולכן,
שיתקשרו אתן רק חברה גבוהים מתל-אביב והסביבה,
בגיל 20-23, בלי קונפליקטים ותסיכויים. נורמאליים, הן
דחיקא רוצות.
הן מזהות עצמן כ„בוגרות תיכון, הלומדות עתה בסמינר
בארצנו הקטנטונת“. יש להן בטחון עצמי כאילו חיברו את
התנ"ך, לפחות, ולא מכתב עם שגיאות.

מותר לו

רק שתהיי מסוגלת לשמוע מוסיקה קלאסית מבלי לעקם
את האף. יותר הוא לא רוצה ממך כלום, נשבצ (1283/6).
הוא בן 17. מותר לו.

יה ירח, מה עשית?

מיד תחכחי בעצמכם שהמקרה טראגי ביותר. (1283/7)
שולח אלי את מכתבו ישר ממשק בית-השיטה.
„אני מנסה, אולי זו תהיה השכנה שמעבר לרחוב, ואולי
זו, שפשוט לא העזתי. אבל אני מבטיח שאספר, כמו
שביקשת...“
„כבר קורא, מאוחר. את ישנת? או אולי כמוני מנסה?
כן! גם אני לבד ועצוב, ומה יהיה מהר?
הבטיח לתקרה. איך רואה? חבל. בחוץ ירח. איני
רוצה להיות לבד. אבל, נכון, חשבת כמוני. נרדמת? עוד
לא הקשיב! כן, את. את שבבוקר תקומי לקראת יום
חדש, ושוב לבד. ואולי כבר מספיק לחפשי? הן איננו
יודעים מה רצינו, ואולי כבר מספיק לברוח? ממי?
מעצמנו!...“